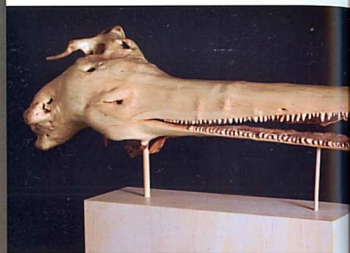

*Een tak wordt in de grond gestoken
en schiet haar wortels.*

*Geknot, gespleten en gezaagd
onthult ze manden, klompen en magie,
wilgentakken zijn gebruiksvoorwerpen
om te roeren in de fantasie.*

hoe ouder

Ik ben een knotkop ik word, hoe meer ideeën eruit knallen

“De wilg is veelzijdig. Oude stammen hebben bijzondere vormen, het jonge hout zwiept, is sterk en licht, breekt niet en is diep verbonden met de menscultuur. Over de hele wereld staan knotwilgen: mandenvlechten gebeurt ook in China. De indianen gebruiken de wilg als medicijn, om te roken en mee te vlechten. We kennen de tasjes van wilgenbast uit Lapland. De Engelsen maken er cricketbats van en de Schotten bootjes. Wij Hollanders klompen en ik levende huisjes.”

Ik deed op de kunstacademie de audiovisuele richting. In de pauzes liep ik altijd langs de beeldhouwers en ik wist: ‘dat kan ik ook’, maar ik deed het niet omdat ik toen nog dacht dat ik veel geld moest verdienen. In de praktijk vond ik de filmwereld heel onprettig, er zit veel techniek tussen de maker en zijn werk. Later kreeg ik de kans om drie maanden naar een dorp in Zimbabwe te gaan, waar ik beeldhouwles kreeg van Bernard Matamera. Ik leerde met de steen te praten, hij vertelt je wat hij worden wil. De naam van het beeldhouwersdorp: Tengenenge, betekent ‘het begin van het begin’ en dat is het voor mij ook geworden. Terug in Nederland ben ik verder gegaan als beeldhouwer.

Tien jaar geleden liep ik tegen een omgewaaide treurwilg op. Ik ging in de kruin staan, keek omhoog en in de takken zag ik koppen, lange nekken, hele fabeldieren met ogen en vreemde bekken, maar ook water, wind en dromen. Hout weet, net als steen, wat het worden wil. Ik heb een paar takken uit die treurwilg gezaagd en onder mijn handen kwamen ze opnieuw tot leven. Ik exposeerde ze als ‘kopstokken’. Iedereen vond het prachtig maar houten beelden verkopen niet in Nederland; de mensen willen steen en brons. En dat terwijl Nederland een houtland is! Ondertussen deed ik workshops met sprokkelbeestjes, lepels, fluitjes en toverstokken en kreeg ik in de wandelgangen de naam: Jan de Wilgenman.

In 2003 zocht de gemeente IJsselstein een kunstenaar die voor de boomfeestdag een doolhof van wilg kon maken. Dat wilde ik niet want ik wil niet verdwalen. Ik wilde wel een labrynt maken: een doorlopende slingerpad waar je altijd op je doel uitkomt, metafoor voor het levenspad. Het werd mijn eerste groeiproject met wilgen. Op Google Earth kun je hem zien liggen, hij is vijftig meter in doorsnee. In Nederland kan zo iets alleen nog op verontreinigde

*De wilg is een pionier,
zoekt voortdurend iets nieuws,
zo blijft hij altijd jong*

grond, in dit geval bij de Nedereindse plas. Deze plek had een heel slechte naam, er ligt onder andere ziekenhuisafval. De wilg geneest en zuivert, hij neemt de vuiligheid in materiele en immateriele zin op. 's Winters snoeien we het project met een groep vrijwilligers op zeventig centimeter hoogte. In het voorjaar loopt alles weer uit en in de zomer heb je een jungle.

Ook het 'huis van Ki', dat ik tijdens het Follydock festival in maart 2007 op Heyplaat in Rotterdam gebouwd heb, stond op vervuilde grond. Samen met anderen heb ik eenentwintig wilgenstaken van negen meter lang in een cirkel geplant en een wand gevlochten, waarvan het onderste gedeelte met leem bekleed is. Daar boven lopen ze uit. Kinderen spelen er nu en maken er raampjes in, dat vind ik prima. Ik werk met levend hout, ik noem mezelf groeikunstenaar. Ik maak dingen waar grote en kleine mensen in kunnen spelen, wandelen of even stil staan bij het leven om hen heen.

Ik maak ook 'speellandschappen' die helemaal bestaan uit natuurlijk materiaal. Een moestuintje en bloemen horen er ook bij. Bij het ontwerp hou ik steeds in gedachten hoe belangrijk het is dat kinderen hun eigen motoriek ontdekken, dat ze kunnen springen en klimmen. Kinderen hebben recht op vies worden en ook op een buil. Risico's horen bij het leven, maar we mogen erop vertrouwen dat het goed gaat. Ik overleg trouwens altijd met de keuringsinstantie, we bekijken de risico's en ik blijf precies binnen de wetgeving.

De grafmand is een gevlochten mand of bootje van wilgenstelen met een gat in de bovenkant waar de nabestaanden een levende wilgestaak in kunnen steken die uit zal groeien tot een boom. De mensheid kan niet zonder planten, de zonne-energie gaat in de plant zitten, en via de plant in ons. Daarom ben ik de bomen dankbaar. De mens staat tussen hemel en aarde, tussen het groen, daar ben je geborgen, in dat huis van bomen, dat is onze plaats. Ik zoek in alles de verbinding. Mijn ontwikkeling van beeldhouwen in dood hout naar het maken van beelden met levend hout heeft daar mee te maken. Het gaat over transformatie en reïncarnatie. Je steekt een tak in de grond en hij gaat weer door. Hoe oud is een wilg? Misschien leeft dit takje al duizenden jaren. De wilg is een pionier, zoekt voortdurend iets nieuws, zo blijft hij altijd jong."

